

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/99/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3623010043
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Eliaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3623010043.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Michala Eliaša a JUDr. Milana Straku, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., trestne stíhanému pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom dňa 11. apríla 2024, prejednal odvolanie prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 13. septembra 2023, sp. zn. PE-1T/18/2023 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 13. septembra 2023, sp. zn. PE-1T/18/2023, bol obžalovaný A. B. uznaný vinným z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že dňa 14.08.2021 v čase okolo 19:00 hod. prišiel svojim motorovým vozidlom do Veľkých Uheriec, kde na ulici pred rodinným domom č. 479 stretol poškodených A. C. a D. B., vystúpil zo svojho motorového vozidla a poškodených fyzicky napadol tak, že poškodenému A. C. povedal „čo robíš, povedal som ti, aby si za ňou nechodil, daj jej pokoj“ a udrel ho päťou trikrát do tváre a následne udrel jedenkrát päťou do tváre poškodenú D. B., po čom nastúpil do svojho motorového vozidla a z miesta odišiel preč, čím poškodenému A. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E., F. XXXX/XX, nespôsobil žiadne zranenia a poškodenú D. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. H. XXX, spôsobil pohmoždenie pravej strany tváre s dobou liečenia a sťaženia obvyklého spôsobu života nepresahujúcou 7 dní.

Za to bol odsúdený podľa § 44 Trestného zákona, keď okresný súd upustil od uloženia súhrnného trestu obžalovanému, pretože nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Partizánske č. k. 2T/64/2022-239 zo dňa 10.10.2022, právoplatným dňa 10.10.2022, ktorým mu bolo zároveň uložené i ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou, pokladal na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a, za dostatočný.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože prokurátor podal proti nemu v zákonnej lehote odvolanie, ktoré zdôvodnil nasledovne:

„Samosudca Okresného súdu Prievidza rozsudkom sp. zn. PE-1T/18/2023-155 zo dňa 13.9.2023 uznal obžalovaného A. B. vinným z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu obžalovanému, pretože trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov nepodmienečne so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Partizánske č. k. 2T/64/2022-239 zo dňa 10.10.2022, právoplatným dňa 10.10.2022, ktorým mu bolo zároveň uložené i ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou, pokladá na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Rozhodnutie súdu týkajúce sa výroku o upustení od uloženia súhrnného trestu považujem za nesprávne a nezákonné.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona, trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery v zmysle § 34 ods. 4 Trestného zákona súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona, ak súd odsudzuje páchatela za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona, ak súd odsudzuje páchatela za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbiehajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona, ak prevažuje pomer prirážajúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 44 Trestného zákona, súd upustí od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 alebo od uloženia ďalšieho trestu podľa § 43, ak pokladá trest uložený skorším rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu páchatela za dostatočný.

V danom prípade prichádzalo do úvahy uložiť obžalovanému A. B. súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona, pričom trestná sadzba určená pri prečine nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona, ktorý je prísnejšie trestný sa mala upraviť s použitím § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, keďže u obžalovaného prevažuje pomer prirážajúcich okolností a súd mal obžalovanému uložiť súhrnný trest odňatia slobody v rozmedzí upravenej trestnej sadzby, v tomto konkrétnom prípade 16 mesiacov až 3 roky.

Nesúhlasím s postupom súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Tr. zák., teda, že obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom za súčasného uznania poľahčujúcej okolnosti aj podľa § 36 písm. l) Tr. zák., že sa obžalovaný k spáchaniu trestnej činnosti priznal a trestný čin úprimne oľutoval. Podľa môjho názoru súd nesprávne vyhodnotil vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, ktoré bolo dané do súvislosti s poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a súd toto vyhlásenie zároveň zarátal ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák. - napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti a vytvoril tak ďalšiu poľahčujúcu okolnosť, pretože napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti vyžaduje aktívnejšiu účasť páchatela, ako samotné priznanie sa k spáchaniu trestného činu. Jedna skutočnosť, a to vyhlásenie obžalovaného, že je vinný v zmysle § 257 ods. 1 Tr. por. nemôže obsahovo napĺňať dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák. a § 36 písm. n) Tr. zák. V danom prípade však súd ani neuviedol ďalšie aktivity obžalovaného, z ktorých by bolo možné vyvodzovať jeho aktívnu pomoc. Preto nie je možné použiť poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona. Nezákonným použitím poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Tr. zák. vznikla situácia, keď súd prvého stupňa neukladal obžalovanému trest odňatia slobody v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zákona, ale za použitia § 38 ods. 2 Tr. zák. kedy pomer prirážajúcich a poľahčujúcich okolností bol rovnaký a teda nesprávne skutkové zistenia a závery súdu vo vzťahu k poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Tr. zák. mali za následok, že súd v rozpore so zákonom vychádzal z trestnej sadzby šesť mesiacov až tri roky, pričom podľa môjho názoru mal v tomto prípade vychádzať z trestnej sadzby 16 mesiacov až tri roky, za použitia prirážajúcich okolností podľa § 37 písm. h), písm. m) Tr. zákona, poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák. a § 38 ods. 4 Tr. zák.

V tejto súvislosti poukazujem na rozdiel medzi uvedenou upravenou trestnou sadzbou a trestom odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, ktorý bol obžalovanému A. B. uložený rozsudkom Okresného súdu Partizánske č. k. 2T/64/2022- 239 zo dňa 10.10.2022, právoplatný dňa 10.10.2022, tento rozdiel teda predstavuje minimálne 10 mesiacov.

V nadväznosti na uvedené, s prihliadnutím na osobu obžalovaného A. B., ktorý bol pred spáchaním predmetného skutku odsúdený rozsudkom Okresného súdu Partizánske č. k. 2T/17/2021 zo dňa 3.5.2021, právoplatným dňa 3.5.2021 za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody na 3 mesiace s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 12 mesiacov do 3.5.2022, teda obžalovaný A. B. svojím protizákonným konaním opakovane nerešpektoval Trestným zákonom chránené záujmy spoločnosti, a trestnú činnosť páchal naďalej napriek tomu, že už bol súdne trestaný, bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody a bola mu určená skúšobná doba a ani táto skutočnosť nebola pre neho dostatočná pred odradením od páchania ďalšej trestnej činnosti a predmetnú trestnú činnosť spáchal v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia za iný úmyselný trestný čin, mám za to, že možnosť jeho nápravy je sťažená. Vzhľadom na uvedené sa domnievam, že súd vo výroku o upustení od súhrnného trestu porušil ustanovenie § 44 Trestného zákona, keďže obžalovanému mal uložiť súhrnný trest o minimálne 10 mesiacov vyšší, ako trest uložený skorším rozsudkom, a preto nemožno trest uložený skorším rozsudkom pokladať na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Takéto rozhodnutie súdu prvého stupňa je v rozpore s požiadavkou spravodlivého potrestania páchatel'ov trestných činov a povinnosťou pôsobiť na upevňovanie zákonnosti, t. j. na dôsledné zachovávanie zákona, aby bola vo vedomí verejnosti upevňovaná viera v spravodlivosť postupu a rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní a súdov.

Takéto rozhodnutie súdu prvého stupňa sa vzhľadom na uvedené ani voči ostatným členom spoločnosti neprejavuje ako prvok generálnej prevencie. Nie je spôsobilé pôsobiť tak, aby ostatných členov spoločnosti odradil od páchania trestných činov a nemôže vyjadrovať ani morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Práve naopak.

Keďže výrok o treste nebol napadnutým rozsudkom urobený, bol predmetný rozsudok prokurátorkou napadnutý i čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného A. B..

Preto navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil výrok o upustení od uloženia súhrnného trestu rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. PE-1T/18/2023-155 zo dňa 13.9.2023 a aby podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil obžalovanému A. B. súhrnný trest odňatia slobody v prvej polovici upravenej trestnej sadzby podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a súčasne, aby podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Partizánske č. k. 2T/64/2022-239 zo dňa 10.10.2022, právoplatný dňa 10.10.2022, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce.“

Obžalovaný vo vyjadrení k odvolaniu prokurátora prostredníctvom obhajcu uviedol:

„Bolo nám doručené odôvodnenie odvolania proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, pracovisko Partizánske, ktorým súd upustil od uloženia súhrnného trestu obžalovanému.

Dôvody, pre ktoré Okresná prokuratúra v Partizánskom podala odvolanie spočívajú v tom, že obžalovanému nemala byť priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, ak sa už priznala obžalovanému podľa § 36 písm. 1) Trestného zákona. Odôvodnené to je tým, že vykonanie vyhlásenia priznania sa k skutku je menej aktívne ako požiadavka pri napomáhaní pri objasňovaní trestného činu.

K tomuto tvrdeniu prokuratúry uvádzame, že ide o nesprávnu interpretáciu poľahčujúcich okolností s tým, že priznanie a oľutovanie spáchania trestného činu je jednou zo zložiek napomáhania pri objasňovaní trestnej činnosti, najmä v tomto prípade, kedy na hlavnom pojednávaní bolo možné vykonať len jednu svedeckú výpoveď a prokuratúra by sa dostala do dôkaznej núdze v prípade, že by bola kontradiktórna voči tvrdeniu obžalovaného. To by fakticky znemožnilo za takejto skutkovej situácie obžalovaného odsúdiť. Okrem toho obžalovaný popísal ako spáchal predmetnú trestnú činnosť na hlavnom pojednávaní, čo je naplnenie zákonného atribútu pre použitie § 36 písm. n) Trestného zákona. Z tohto dôvodu obžalovaný naplnil obe poľahčujúce okolnosti uvedené v § 36 Trestného zákona.

Preto aj úvaha prokurátora o inom rozpätí trestných sadzieb v prípade obžalovaného nie je správna a je možné ju považovať za obsolentnú.

Tvrdenie prokurátora, že osoba obžalovaného nebola dostatočne odrádzaná k páchaniu trestnej činnosti tým, že bola predtým odsúdená, je len účelové a abstrahuje od skutočnosti, že podmienený trest, ktorý

mu bol v tejto súvislosti udelený aj so skúšobnou dobou, uplynul. Nie je pravdivé tvrdenie, že trestnú činnosť, ktorú spáchal obžalovaný uvedenú v obžalobe spáchal v skúšobnej lehote podmieneného odsúdenia za iný trestný čin.

Obžalovaný ako vyplývalo aj z jeho vyjadrenia aj z dôkazov, mal problémy so závislosťou na omamných psychotropných látkach. V krátkom výkone trestu sa mu podarilo abstinovať, po prepustení vedie riadny život, zamestnal sa, je oporou pre svoju matku, žil s priateľkou v spoločnej domácnosti, a preto je v rozpore s účelom trestného práva, aby takáto osoba, potom čo sa ju podarilo resocializovať aj s jej negatívnymi vyhliadkami, bola opäť trestaná tak, že bude vykonávať trest odňatia slobody, čo zásadne zhoršuje vyhliadky pre trvalo udržateľnú socializáciu takejto osoby. Účelom trestného konania nie je za každú cenu vytrhnúť zo sociálne stabilného prostredia páchatela trestného činu.

Tvrdenie prokurátora, ktorý uvádza, že rozhodnutie je v rozpore s požiadavkou spravodlivého trestania a povinnosťou pôsobiť na upevňovanie zákonnosti, je úplne nesprávne. Naopak, ak obžalovaný spáchal trestný čin, následne bol vo výkone trestu, tento vykonal, vedie riadny život a abstínuje, založí si rodinu, podporuje svojich príbuzných a štát prostredníctvom orgánu, ktorým je prokuratúra žiada, aby za menej závažný, a to ešte riadne nepreukázaný trestný čin, obžalovaný išiel opäť do výkonu trestu odňatia slobody, je v rozpore so spravodlivým, primeraným trestom tak ako upravuje Trestný zákon. Účelom trestného práva je primerane pôsobiť na páchatelov trestného činu s cieľom individuálne zamedziť v páchaní trestnej činnosti, potrestať ju, ako aj generálne pôsobiť na spoločnosť ako takú, aby bola odrádzaná páchať trestnú činnosť. Aký preventívny účinok má na spoločnosť, ak páchatel trestnej činnosti, ktorú spáchal skôr ako vykonal iný trest, je podstatne menej závažný, je opäť „uvrhnutý“ do väznice, kde neproduktívne vytvára pre spoločnosť náklady a je tak jedinečným príkladom toho, že viesť život občana riadne v súlade so zákonom a morálnymi princípmi sa neoplatí.

Je potrebné tu aj uviesť, že napriek nesmiernemu progresu v civilizačných snahách Slovenskej republiky, sa často nahrádza tzv. soft skills štátnej politiky prevencie páchania trestných činov závislých osôb za metódy hard skills, často z dôvodu zotrvačnosti so spôsobmi trestania aj z nedemokratickej minulosti Slovenskej republiky.

Rozhodnutie súdu o tom, že doterajšie potrestanie obžalovaného A. B. vo forme upustenia od súhrnného trestu je vyjadrením zásady, že trest odňatia slobody má byť najkrajnejšou formou trestu v demokratickej západnej spoločnosti. Okrem toho je potrebné uviesť, že v pokuse o konaní o dohode o vine a treste bolo obvinenému navrhnuté, aby prijal trest vo výmere 11 mesiacov. Tento trest obžalovaný neprijal práve preto, že malo ísť o nepodmienečný trest úplne v rozpore s generálnou prevenciou, ako aj individuálnym trestnom na obžalovaného. Ako je v súlade s generálnou prevenciou, ak obžalovaný po vykonaní krátkeho trestu odňatia slobody je prepustený na slobodu, na tejto má zhruba 11 rokov pobudnúť a má ísť znova na 4 mesiace do väzenia, pričom prokurátorom bolo toto odôvodnené v konaní o dohode o vine a treste tým, že existuje zvyklosť, že ak odsúdený nemá zahladené predchádzajúce odsúdenie, nemôžu súhlasiť s podmieneným trestom v takomto konaní. Následne prokuratúra podá obžalobu a žiada uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody o 7 mesiacov dlhšieho. Ďalej ale v odvolaní argumentuje nesprávnou argumentáciou poľahčujúcich okolností a nedostatočnou generálnou a individuálnou prevenciou.

Sústava prokuratúr je tvorená zákonodarcom a je nepochybné, že ako taká zohráva kľúčovú úlohu v spoločnosti pri potláčaní trestnej činnosti. Opačným pólom tejto represívnej funkcie prokuratúry je racionálna trestná politika štátu, ktorá sa prejavuje nielen v katalógu trestných činov uvedených v osobitných častiach Trestného zákona, v trestných sadzbách, ale aj v primeranej aplikácii jednotlivých sankčných inštitútov Trestného zákona. Vykonanie nepodmienečného trestu odňatia slobody, pobyt na slobode, následné opätovné vykonávanie nepodmienečného trestu odňatia slobody preto, že má ísť o súhrnný trestný čin, je možné až považovať za hraničiace s právnym štátom a právami občanov SR uvedených v Dohovore.

Je úplne v rozpore s účelom generálnej prevencie izolovať páchatela do väznice, potom ho prepustiť na slobodu a znova ho uväzniť s argumentom, že technicky nazveme takýto trest súhrnným trestným činom a má byť vykonávaný nepodmienečne. Je zrejmé, že počas obdobia, kedy osoba bola na slobode akákoľvek ochrana spoločnosti nie je štátom zabezpečená, resp. závisí od konania konkrétneho páchatela, ktorý ak vedie život riadneho občana v tomto období „je odmenený“ opätovným väzením.

Na základe uvedeného žiadame Krajský súd v Trenčíne, aby zamietol odvolanie prokurátora voči napadnutému rozsudku Okresného súdu Prievidza, pracovisko Partizánske a potvrdil napadnuté rozhodnutie.“

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní prokurátora, prokurátor krajskej prokuratúry navrhol vyhovieť podanému odvolaniu. Obhajca obžalovaného navrhol odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“), na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku okresného súdu o uloženom treste odňatia slobody, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním prokurátora napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu o uloženom treste odňatia slobody, z obsahu odvolania prokurátora a jeho dôvodov vyplýva, že v podanom odvolaní nie sú vytýkané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Na základe preskúmania veci odvolací súd zistil, že obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., ktoré vyhlásenie okresný súd prijal podľa § 257 ods. 7 Tr. por. Na základe tohto postupu okresný súd rozhodol napadnutým rozsudkom o vine obžalovaného, ktoré rozhodnutie o vine je nenapadnuteľné odvolaním.

Preto prieskumná povinnosť odvolacieho súdu sa v tomto prípade nemohla vzťahovať na výroky o vine obžalovaného, ale predmetom posudzovania správnosti a zákonnosti mohli byť len odvolaním prokurátora napadnuté výroky o uloženom treste obžalovanému.

Na základe preskúmania správnosti samotných odvolaním prokurátora napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu o treste odňatia slobody uloženom obžalovanému, senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že napadnuté výroky rozsudku okresného súdu sú správne a zákonné.

Pokiaľ ide o správnosť samotných, odvolaním prokurátora napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, z odvolania a z vyššie citovaného obsahu jeho písomných dôvodov vyplýva, že prokurátor v dôvodoch svojho odvolania namietal správnosť priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona (ďalej len „Tr. zák.“) a uloženie trestu v rozpore so zásadami ukladania trestu podľa § 34 Tr. zák., v dôsledku čoho namietal porušenie ustanovení Tr. zák. v zmysle § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por.

Podľa názoru odvolacieho súdu prípadná nesprávna aplikácia ustanovení § 34 ods. 1 až 5 Tr. zák. však sama osebe nezakladá dôvod pre záver o existencii vady rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. d) Tr. zák. na rozdiel od ustanovení § 34 ods. 6, 7 Tr. zák. Je tomu tak preto, že ustanovenia § 34 ods. 1 až 5 Tr. zák. hovoria len o tom, na čo má súd prihliadať pri určovaní výmery trestu v rámci ustanovenej sadzby prihliadať, avšak už nehovoria o tom, aké konkrétne dôsledky to má mať na určenie konkrétneho druhu a výmery uloženého trestu (trestov). Porušenie ustanovení § 34 ods. 1 až 5 Tr. zák. preto samo osebe môže zakladať len vadu rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por.

Na základe preskúmania veci v rozsahu a dôvodov odvolania obžalovaného odvolací súd dospel k záveru, že skutkové zistenia okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, na obsah ktorého týmto odvolací súd poukazuje v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, ktoré zistenia boli podkladom pre uloženie trestu odňatia slobody obžalovanému, majú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania.

Nad rámec úvah, ktoré viedli okresný súd k upusteniu od uloženia súhrnného trestu odňatia slobody obžalovanému a ktoré odvolací súd považuje správne, logické a dávajúce riadnu odpoveď na všetky otázky, rozhodné z hľadiska ukladania trestu obžalovanému, podľa názoru odvolacieho súdu v prospech správnosti odvolaním prokurátora napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu hovorí aj okolnosť, ktorou je vyhlásenie obžalovaného o vine na hlavnom pojednávaní, ktoré vyhlásenie okresný súd prijal.

Okresný súd pri svojom rozhodovaní o prípadnom treste obžalovaného preto správne ustálil, že v zmysle § 38 ods. 2 Tr. zák. je u obžalovaného vyrovnaný pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností a to podľa § 36 písm. l), písm. n), § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák. Odvolací súd sa preto nestotožnil s názorom prokurátora o porušení ustanovení Tr. zák.

Pokiaľ ide o prokurátorom namietanú správnosť priznania poľahčujúcej okolnosti obžalovanému podľa § 36 písm. n) Tr. zák., na základe preskúmania veci odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd v tejto otázke postupoval správne a v súlade so zákonom. Odhliadnuc od správnosti argumentácie obhajoby k tejto otázke vo vyjadrení k odvolaniu prokurátora, ktorá argumentácia má oporu v obsahu spisového materiálu, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že obžalovaný v konaní pred súdom urobil vyhlásenie o svojej vine, ktoré vyhlásenie okresný súd prijal a ktoré prijaté vyhlásenie obžalovaného bolo v tomto prípade zákonným podkladom pre rozhodnutie o vine obžalovaného. V tejto súvislosti tento senát odvolacieho súdu považuje za potrebné uviesť, že v zmysle svojej ustálenej rozhodovacej praxe v otázke aplikácie ustanovenia § 36 písm. n) Tr. zák. naďalej zotrváva na právnom názore, podľa ktorého poľahčujúca okolnosť v podobe napomáhania pri objasňovaní svojej trestnej činnosti vyžaduje, aby páchatel napomáhal tým orgánom, ktoré sú na to určené, čo však neznamená, že páchatel takto musí bezpodmienečne napomáhať všetkým orgánom, ktoré sú príslušné na vykonanie jednotlivých štádií trestného stíhania v konkrétnej veci. Podľa názoru tohto senátu odvolacieho súdu platná právna úprava, rešpektujúca zásadu kontradiktórnosti a nestrannosti súdu v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, kladie ťažisko dokazovania v trestnom stíhaní na konanie pred súdom, pričom prípravné konanie v zásade slúži len na prípravu dôkazov, ktoré majú byť vykonané v konaní pred súdom, teda najmä na prípravu dôkazov, o ktoré chce prokurátor v konaní pred súdom oprieť svoje skutkové tvrdenia v obžalobe. Ak obžalovaný v konaní pred súdom podľa zákona vyhlási svoju vinu zo spáchania skutku, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba a súd podľa § 257 ods. 7, 8 Tr. por. takéto vyhlásenie obžalovaného prijme s následkom, že dokazovanie v rozsahu priznaného skutku sa nebude vykonávať, primárne tým uľahčuje najmä činnosť prokurátora v trestnom stíhaní, konkrétne v štádiu konania pred súdom tým, že prokurátor už nemusí pred súdom navrhovať a vykonávať žiadne dôkazy za účelom preukázania pravdivosti svojich skutkových tvrdení v obžalobe, z ktorého dôvodu prokurátor na hlavnom pojednávaní už nemusí v tejto časti niesť pred súdom svoje dôkazné bremeno. V súlade s týmto názorom sú aj právne názory vyslovené v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.10.2016, sp. zn. 4 Tdo 63/2016, na obsah odôvodnenia ktorého uznesenia tento senát týmto poukazuje. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd v danom prípade správne aplikoval ustanovenie § 36 písm. n) Tr. zák., keď v prejednávanej veci priznal obžalovanému aj túto poľahčujúcu okolnosť. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd nestotožnil s názorom prokurátora, že priznanie poľahčujúcej okolnosti obžalovanému aj podľa § 36 písm. n) Tr. zák. by odôvodňovalo danosť vady napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por.

Z tohto dôvodu odvolací súd dodáva, že okresný súd sa správne vysporiadal v zmysle § 34 ods. 4 Tr. zák. so všetkými okolnosťami prejednávanej trestnej veci, keď sa zaoberal aj osobou obžalovaného a jeho sklonmi k páchaniu totožnej trestnej činnosti ako aj skutočnosťou za akých okolností obžalovaný spáchal trestný čin, za čo v konečnom dôsledku už vykonal nepodmienečný trest odňatia slobody. S poukazom na uvedené a na to, že zákonná trestná sadzba v danom prípade umožňuje uloženie trestu odňatia slobody v rozmedzí 6 mesiacov až 3 roky, odvolací súd je rovnakého názoru, že upustenie od uloženia súhrnného trestu k už uloženému trestu odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov nepodmienečne je pre obžalovaného dostatočným trestom na jeho nápravu a prevýchovu. Odvolací súd nezistil rozumné dôvody, pre ktoré by nebol odôvodnený predpoklad, že takto uložený trest obžalovanému je spôsobilý naplniť aj svoj účel v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. Z uvedených dôvodov sa preto odvolací súd nestotožnil s názorom prokurátora, ktorý by odôvodňoval danosť vady napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por.

Následne odvolací súd preskúmal správnosť a zákonnosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu aj z hľadiska existencie prípadných chýb, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,

- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmiennečné prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednávanom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.